

„Én minden nap, minden este egy kiértékelést készítek a nap eseményeiről, hogy hol tartunk abban az ügyben amiben a feljelentésemet tettem. Ezt (a feljelentést) újságírókkal és politikusokkal teszem, lényege ennek az, hogy kisdzarda oldalról versenyt futunk az idővel és mielőbb szeretnénk olyan bűncselekmény nyomára bukkanni amellyel Torgyán Józsefet eltávolíthatjuk a pártelnöki székből. Ez sajtó nélkül nem megy.”

Deésy Géza koronatanú (szöveghű) vallomásából

Lejáratás, prejudikáció. És az ítélet Magyarországon és másutt

Nyolcadik éve folyik eljárás ellenem, de még mindig nincs jogerős ítélet. A procedúra rendkívüli elnyúlása önmagában is sérti a *tisztességes eljáráshoz* fűződő jogot, hiszen minden perbe fogottat megillet, hogy a bíróság *ésszerű időn belül* pontot tegyen ügye végére. És a már eddig eltelt hét és fél év is messze túl van azon, amit ésszerű határidőként meg lehetne jelölni. Nem is szólva arról, hogy ha *Orbán Viktor* akkori miniszterelnök betartja a törvényt és felállítja az ilyen esetekre előírt kormányzati vizsgálóbizottságot, az – a kormányzás körülményeinek és eseményeinek, szabályainak ismerete folytán – bizonyára *eleve tisztázott volna* és el sem indul az eljárás. Ezt és főleg a valamiben való *elmarasztalásomat viszont nagyon akarhatták*, bizonyára emiatt sem történt meg a bizottság felállítása. Erre vezethető vissza az az *erőlködés*, ami *bűnösségemet* akarta *akárhogyan* „bizonyítani”: akár törvénysértések és alkotmány-sértések révén is. Ez magyarázza azt is, hogy a feljelentők (Boros Imre és Sepsey Tamás) *tényállásokat* adtak, *minősítettek*, *következtettek*: valósággal *megszabták a kereteket és az irányokat*, amihez a hatóságok és a bíróságok *igyekeztek ragaszkodni*.

Lejáratás és eleve eldöntött elítélési szándék

A procedúrában sajátos és nagy szerep jutott az *ellenséges média* felhasználásának. A *mindenáron való elítélés* érdekében olyan erővel dolgozták meg a propaganda oldaláról a közvéleményt, amire talán évtizedekkel korábban került sor, de akkor sem ilyen tartósan. A lejáratás éveken át nem csillapodott, napról napra változatlan intenzitással folytatódott. Az állítások hiába voltak *életszerűtlenek*, hiába tértek el és mondtak ellent az *írásbeli, okirati bizonyítékoknak*, hiába *dőltek meg* sokszorosán, mégis *beivódtak*. Sajátos módon nem is a *közvéleménybe*, hanem a *vizsgálókba és a döntéshozókba*. No meg a *tanúkba*.

A *tanúk* vallomásaikban az ellenséges médiában megjelent „információkat” mondták fel. Ezek *hamis* volta különben sokaknál bebizonyosodott, de sajátos módon e tanúk voltak és *maradtak a koronatanúk*, akikre még mindig hivatkoznak. Több tucat ügyben és gyakran (többnyire) a *mentelmi jog megsértésével* folyt nyomozás. A több tucat ügyből valamivel több mint egy tucatban emeltek vádat. Ezek többségében felmentettek, de nem mindenben. Abban, hogy a tárgyalás rendkívüli módon elhúzódik

és hogy még mindig nem született jogerős ítélet, továbbá, hogy valamilyen elmarasztaláshoz még mindig ragaszkodnak, az elítélési szándéknak és – ha nem is hivatalosan, de jól érzékelhetően – az *eleve, előre elítélésnek* volt meghatározó szerepe. Ezt a szándékot hatásosan és sokoldalúan képviselte az ellenséges média, ami nem azonos a sajtóval, de annak gerincét alkotta és még mindig komoly erőt képvisel a médiában.

Elítélésemet nemcsak *prejudikálták*, hanem *személyre szólóan megrendelték*. Honlapomon olvasható Boros Imre ideiglenes miniszter névre szóló feljelentése, amiben Boros a legfőbb ügyésznél indítványozza elítélésemet, büntetőjogi felelősségem megállapítását. E megrendelés ugyan a közvélemény előtt évekig titokban maradt és a sajtó hallgatása miatt még mindig sokan nem tudhatnak róla, de a sajtó „véleménye” viszont nem maradt titokban: a bűnösséget és/vagy a rendkívül súlyos ítéletet a sajtó és persze a politika igen hamar és éveken át folyamatosan prejudikálta.

Az elsők között az akkori *miniszterelnök*, aki a korabeli híradók tanúsága szerint is *egyetértett* Boros Imre névre szóló *feljelentésével és annak tartalmával* (a bíróság helyett Boros tényállást adott, minősített, valótlanságokat valóságként írásba foglalt és megrendelte elítélésemet stb.). Orbán Viktor *a vádpontokkal is egyetértett*, holott azok között volt több olyan cselekmény, amiben Torgyán vele több menetben egyeztetett és elnyerte a miniszterelnök teljes egyetértését.

Az előzetes letartóztatás prejudikálása és sajtós szerepe

A sajtó a mentelmi jog kikérése után azonnal *prejudikálta* az előzetes letartóztatást, majd annak bekövetkezése után – a bilincses–pórázos képek folyamatos bemutatásával – a bűn állítólagos súlyát és az ítéletet hosszát érzékeltette, sőt súlykolta. Az első vádirat elkészülte után a sajtó a várható ítéletet is azonnal számszerűsítette: 12 évet „tipelt” akkoriban. A bírósági szakasz megindulásakor pedig az egyik – akkoriban még „liberális”, mára konzervatív – napilap tovább emelte a „mérce”: 15 évre „számított” híradásában. Igaz, akkor már két vádirat volt és talán ezt is figyelembe vette.

Az elsőfokú ítélet előtti perbeszédében az ügyész szokatlan módon megjelölte, hány évre kíván börtönbe juttatni: öt és tizenhárom év között, közelebb az alsó határhoz. A sajtóból sokan arra számítottak, hogy a tárgyalóteremből az ítélethirdetés után azonnal börtönbe szállítanak. Többen az elmaradt látványosság miatt is csalódottan vették tudomásul a két év – négy évre felfüggesztett – nem jogerős ítéletet. Túl enyhének tartották, ami a korábbi elvárásokhoz képest kétségtelenül az volt, ahhoz képest viszont, hogy nem követtem el bűncselekményt, és hogy a vádak nagy része nem is bűncselekmény, az ítélet rendkívül súlyos és főleg igazságtalan.

A prejudikációt *példátlan intenzitású lejárató sajtókampánnyal* „alapozták meg”, amiben mindennel, ami személyemmel kapcsolatba hozható a sajtó folyamatosan és gyakran teljesen alaptalanul támadott. Beosztásomból való felmentésemtől az intenzív lejáratás már legalább fél éve folyt, akkor minden bizonnyal a hivatalomból való eltávolítás lehetett a célja és az, hogy ez akadálytalanul, mintegy a közvélemény nyomásának engedve történjen meg. Ezután a kampány a *mindenféle történetek, legendák, szóbeszéd, gyanúk, minősítések stb. formájában teljes ellehetetlenítésemet célozta*. Nem az ún. gyanúkra, majd vádakra, a bizonyításra koncentráltak, a leggyakrabban az azokkal ok-okozati kapcsolatban nem levő „esetekre” összpontosítottak. Azt akarták érzékeltetni, sugallni és súlykolni, hogy tőlem, „egy ilyen embertől” minden kitelik. És azt, hogy valamennyi tettemet a károkozás motiválja. Minden ténnyel ellentétben va-

lólanságokat terjesztettek munkámról és annak hozadékáról, felkészültségemről, múltamról, képességeimről és készségeimről. Így lettem gazdag szakmai múltam és sokirányú tapasztalataim ellenére „uborkafára felkapaszkodott” súlytalan alak, aki más kormány alatt még portás sem lehetett volna. (Csak az életrajzomat kellett volna elolvasniuk.) De most mégis államtitkár lett, mert azt mondta: éljen Torgyán király! Máskor meg azt hazudták – az előbbi állítással (a szolgálalkúséggel) is ellentétesen –, hogy Szabadi miniszternek szólította magát. Amit persze Torgyán is kikért volna magának, ha Szabadi egyáltalán gondolt volna ilyen megszólításra.

Munkaigényes megismerés és bizonyítás helyett, ami ráadásul „csak zavarna”, a pletykák felmondása és ismételtetése

Az ilyen bonyolult, komoly és speciális szakmai felkészültséget igénylő pereknél eleve nagy lehet a *csábítás*, hogy a tények, a gyakorlat, a szabályozások stb. munkaigényes és fárasztó megismerését és alkalmazását a vádlott, jelen esetben egy magányos tettes feltételezett személyiségével és az abból levont önkényes következtetésekkel „helyettesítsék”. Még nagyobb a csábítás, ha elvárt eredményre kell jutniuk, amit csak zavarna az igazság megismerése. Ráadásul ehhez nem kellett sokat tenni, csak ismerni a sajtóban megjelent pletykákat, rágalmakat és azokat a készséges tanúktól visszahallani. Hosszú napokat vett igénybe annak firtatása, hogyan szólítottam meg magam. Mintha abból bármi következne. Ahogy az egyik lap írta a tárgyalás megkezdését követő napon, ahhoz megadva az alaphangot, 2003. december 4-én: *„Lehetett derülni azon, hogy dr. Torgyán távollétében ’miniszter úrnak’ szólította magát, hogy közönséges halandó nem szállhatott vele egy liftbe, vagy hogy utasította az őrköt, merthogy ilyen is volt neki, hogy ne engedjék a kettes villamost csikorogni az ablaka előtt, amikor ő a népért fáradozik. (...) Tartok tőle, lesz ideje Szabadi Bélának minderről elgondolkodnia.”*

A *Magyar Nyelv Értelmező Szótára* szerint *lejáratni*, az nem más, mint valakinek vagy valamilyen ügynek a hitelét, tekintélyét valamilyen magatartással lerontani.

Az éveken át dübörgő lejárató kampány, illetve a még mindig érzékelhető lejárató törekvések nem a sajtó önjáró akciója, természetesen ilyen is van, annak háttérében egyidejűleg mindenféle érdekek, erők és eszközök állnak, amelyek képesek a média „mozgatására” és el tudták érni, hogy éveken át a sajtónyomás ne csillapodjon. Azt szokták mondani, hogy minden csoda három napig tart. A szenzációk is hamar elhalványodnak. Nálam viszont éveken át nem volt nap, amikor ne jelent volna meg cikk, vagy riport személyemről. Sulykoló, agy mosó jelleggel, ugyanazon panelek ismételtetésével, bevésésével.

Mivel a média Magyarországon *az állam nélkül nem tud jövedelmezően működni*, ehhez szüksége van az innen érkező megrendelésekre, reklámbevételekre, támogatásokra és információkra, kézenfekvő volt, *hogyan lehetett* ezt az egyedülálló méretű és egyedülállóan folyamatos intenzív akciót megszervezni. A lejáratásnál felhasznált muníciót, „információkat” gyakran *a hatalomtól* kapták. De a lehetőséget is a – nem ritkán törvénytelen – információszerzésre és annak önkényes interpretálására.

A lejáratás egyik fő eleme *bilincses–pórázos vezetgetéseim* ki nem takart arccal való bemutatása volt. Mondani sem kell, hogy a *vizuális lejáratás* hatása a legerősebb, valószínűleg beivódik a nézőbe, újságolvasóba. Az újságok és a televíziók – engedélyem nélkül – képeket, felvételeket készítettek a helyszíneken, ahol bilincsből (bilincsek-

ben) és pórázon vezetgettek, majd azokat ki nem takart arccal folyamatosan bemutatták. Ezzel *bűnösségemet és a bűn súlyosságát sugallták és sulykolták. Fogva tartásom alatt nem állt módomban ez ellen fellépni, később reménykedtem, hogy nem kell háborúzni a sajtó ellen, hogy e gyakorlat tisztességtelenségét megértsék és ezzel felhagyjanak.*

De 2005-ben, *négy évvel az események után (!)* az egyik lap feltett egy ilyen képet az internetre és nem volt hajlandó azt onnan levenni. Rákényszerültem, hogy a Népszabadság ellen személyiségi jogi pert indítsak. Az újság egyik írásos nyilatkozatában – védekezésésként – a hatóságot leplezte le. Eszerint az ügyészségről értesítették: ha meg akar örökíteni bilincsen és pórázon, egy megadott helyre kellett mennie a megadott időben. Az ügyészséggel való együttműködés nélkül nem is lett volna képes e fotók elkészítésére.

Minisztériumi „témakínálás” és Deésy Géza aktivizálása

Más esetben a Boros által vezetett minisztériumból kínálták a témát, bizonyára a tanulságát is közölték, sőt az egyik lapnak – bizonyíthatóan – *aktákat* is átadtak, hogy azokat felhasználva készítsen cikket. (Az átadással maga a lap hencegett) Így készült a *Szabadi egyedül döntött a kukoricaexportról* című írás, aminél ezeket a hivatalos iratokat sajátos és hamis interpretációkhoz és következtetésekhez használták fel. Olyan állításhoz is, miszerint a kukoricaexport-támogatás egy részét vissza kellett csurgatni a Fradinak. (E vádpontban is jogerősen felmentettek. Meglepő módon éppen ezek után e cikket újra feltették az internetre. Nem számít az ítélet, ők csak fűjják tovább!)

De megtörtént az is, hogy az FVM épületében, volt irodámban, a minisztérium garázsában stb. kaptak lehetőséget ahhoz a sajtó kitüntetett munkásai, hogy vágóképeket készítsenek, körítésül ahhoz a „feljegyzéshez”, amit egyik volt munkatársam készített és amit szintén a rendelkezésükre bocsátottak. A szöveget aztán a képek alá mondták. A „feljegyzést” *Deésy Géza* néhány vitte be az ORFK Szervezett Bűnözés Elleni Igazgatóságára.

– Most nem a saját ügyemben jövök – közölte és átadta az irományt. Nemsokára ebből az anyagból szemezgetett a köztelevízió egyik heti összefoglaló műsora és közölt lepedőnyi cikket egy napilap. A „feljegyzésíró” kilenc tanúként és egy gyanúsítottként felvett jegyzőkönyve bontotta ki az irományt, ami Szabadi Béláról, ahogy ott általában mondta „a Béláról” mocskolódott. Olyan színvonalon, hogy nem voltam képes évekkal később sem, amikor kezembe került, végigolvasni. Mint kiderült az illető kisebb nyomozati feladatokat is kapott, amiről e jegyzőkönyvekben szintén beszámolt. Nagy részüket a sajtóban láthatta viszont.

A rengeteg téves, hamis, rágalmazó „híradást” több folyóméternyi, iratgyűjtőkbe lefűzött *cikkgyűjteményem*, illetve több tucat *videokazetta* dokumentálja. Ezek egy részét *könyveimben* feldolgoztam, bemutatva és bizonyítva az adott esetekben az igazságot. A sajtónak természetesen voltak más teljesítményei is, nem állítom és nem is állíthatom, hogy a velem szemben ellenséges publikációkon kívül más nem létezett. De a lejárata volt a fő vonulat. A közvéleményt a valóságnak megfelelően tájékoztató anyagokkal is találkozhatunk, ezek sem maradtak ki könyveimből. Bár arányaikban akkoriban alárendelt szerepet játszottak, de a nagy médiaérdeklődés miatt mégis számosságuk volt. Ezek főleg olyan anyagok, amelyek közreműködésemmel készültek, módomban volt a reagálásra.

A média „hátról jövő válasza” könyveimre. Elhallgatás

A *HÁLÓ* és a *Bilincs és póráz* gyaníthatóan nem lett népszerű olvasmány bizonyos újságírói körökben. Pedig a tanulságok érdekében érdemes lenne áttekinteniük, mi történt és hogyan kommunikálták. De nem ez következett be, aminek csak *részben* lehet oka a szakmai beképzeltség, az önjáró és mindenek ellenére való elfogultság. A *másik oka* a hatalom, a politika még mindig tapasztalható, sőt mostanában erősödő, bár a korábbiaknál kevésbé látványos nyomulása a Szabadi-ügyben. Így személyemmel és az ügyekkel kapcsolatban az elhallgatás és az elhallgattatás dominál, miközben főleg régi lejárató anyagaikat igyekeznek népszerűsíteni, és egyben Szabadi bűnösségét súlykolni. Ezt szolgálják azok az *övn aluli akciók* is, amikor csúsztatásokkal, hamis tények, valótlanítások bedobásával, bilincses–pórázos képekkel vagy rágalmozó mondatok elmondásával operálnak. És *igyekeznek nem megkérdezni* anyaguk összeállításakor. Ez váltotta fel a korábbi módszert, a közömbösítés technikáját, amikor a jó cikkeket és riportokat igyekeztek ugyanazok az orgánusok „helyre tenni”, ellenkező közléssel hatásukat lerombolni.

Szerepem *passzív tétele* nem teljesen meglepő a számomra. A rendkívül bonyolult ügyeket és azok mindenféle összefüggéseit jól megismertem, igen felkészült beszélgetőpartner lettem. Ismereteimet két könyv megírásával és honlapom folyamatos megújításával szintetizáltam, jól fel tudom mérni, meddig mehetek el és addig el is szoktam menni. A vádlott, támadott szerepéből eredményes vádló lettem. Megvannak az ismereteim és a megalapozott érveim. Leleplezéseimtől és következtetéseimtől tartanak.

Miközben a sajtó szereti ismételtetni többször is megdőlt, illetve kiüresített paneljeit, fontos fejleményekről a média nem ad tájékoztatást. *Hiába jelent meg* honlapomon Boros Imre feljelentése, *Lendvai Ildikó* frakcióvezető és *Géczi József Alajos* mentelmi bizottsági elnök állásfoglalása perem koncepció és durva jellegéről, vagy pl. *Franco Frattininhoz* írott levelem, hiába hangzott el a perben, hogy hamis tanúkat használtak, hamis vádak fogalmaztak meg, kényszervallatást folytattak, megkínóztak stb., ezekről *a média általában nem számolt be*. És hiába mondtam el fontos tényeket interjúmban, a sajtó nem érdeklődött az izgalmas részletek iránt, valójában elhallgatta azokat. Pedig a hiteles és kiegyensúlyozott tájékoztatás a sajtó alapvető feladata.

A lejáratási kampány még mindig folytatódik: ráadásul új elemmel kibővítve

A lejáratás folytatódása különösen érthetetlen és elfogadhatatlan. Annál is inkább, mivel ez *ennyi idő után* kapott új erőre és *minden kinyilvánított jóakarattal ellenére*, ahogy ezt ügyvédem MTI-közleménye is hangsúlyozza. (Ld. honlap.) Miközben tudniuk kell, hogy már eddig is óriási károkat okoztak, amit nem lenne szabad tetézni. Ennek ellenére nem volt és ma sem célom a peresedés, a jogi megoldás keresése, ezt az utat csak akkor választom, ha nem tudom elérni, hogy jobb belátásra térjenek a károkozók. Évekig – különböző okok miatt – nem indítottam személyiségi jogi pert, most pedig (az első) kettő (a Népszabadság és a TV2 ellen) már folyamatban van. Minden bizonnyal továbbiak elindításától nem lehet (nem tudok) eltekinteni.

Sajnos más *aktívan ellenséges sajtófellépésről* is értesültem a kiadómtól. Több „jeles újságíró” értetlenségét fejezte ki a kiadónak: miért kellett „megjelenni” a témával? Szerintük jobb lenne ezzel nem foglalkozni és ezt tanácsolják a kiadónak. Mármost nekem nem kellene, helyesebben nem szabadna foglalkoznom, hiszen ők ezt eddig is

megtették és megteszik. Még mindig szívesen elevenítik fel azt a virtuális világot, amibe helyeztek.

E fellépésnek a következménye, hogy a megállapodás ellenére elmaradt a megbeszélte *marketing* nagy része a *Bilincs és póráz* bevetésénél és főleg terjesztésénél és hogy nem is akarja ezt a kiadó pótolni. Mindenesetre sokan úgy tesznek, mintha nem lennének ezek a kötetek, továbbra is ugyanazokat mondogatják.

Olyan véleményről is hallottam, hogy ma már ez a történet nem érdekli az embereket, de *ugyanezek az orgánusok éppen az ügyel vagy személyemmel hirdetik, reklámozzák magukat*. Az ország egyik „legnépszerűbb” lapjának újságírója azzal hívott fel a második kötet megjelenésekor: – Béla, gondolja, hogy ez még érdekel valakit? De ugyanez a lap már több mint három éve hirdeti magát az internetre feltett bilincses-pórázos, ki nem takart arccal ábrázolt fényképpel. És okoz közben *óriási károkat* állítólagos bűnösségem súlykolásával. is A másodfokú ítélet környékén ez az orgánus elővette régi cikkeit és feltette az internetre, pedig örülnie kellett volna, hogy annak idején megúsza per nélkül. És azt is tudhatnák, ha máshonnan nem, a MÚOSZ állásfoglalásából, hogy ezzel súlyosan sértik az újságírói etikát. (Ld. honlap.)

A sajtó feladata a tájékoztatás

A sajtónak fenti ügyletei helyett a tájékoztatással kellene foglalkoznia, de ez nálam – ahogy már említettem – gyakran elmaradt. Ez történt az *utolsó szó jogán* felszólalások elhangzásakor is, ahol még az MTI sem jelent meg a tárgyaláson. Pedig ott szenzációs közlésekre került sor. Így az egyik vádlott akkor ismerte el és jelentette be, hogy elvárásra tett terhelő vallomást. És első kézből hallhatták volna, milyen törvénysértéseket követtek el ellenem az eljárás során. Ezek azonban a médiát láthatóan nem érdekelték, hiszen a honlapomra feltett *utolsó szó jogánban* elolvashatta volna, de nem adott publicitást az eseteknek. Sőt, ha mégis valahol szóba kerültek, igyekezett azokat elbagatellizálni. Pedig nemsokára akár közülük is néhányan hasonló módszereket élhetnek át.

Korábban még arra szólítottak fel: mondjak, ha tudok és merek, konkrétumokat arra vonatkozólag, hogy koncepció a per. Most írásban is összefoglaltam a hamis vádak, megneveztem a hamis tanúkat, újra beszéltem (írtam) megkínzásomról, kényszervallásról, eseteket idéztem a hamis tanúzásokról, az ügyészség által felkészített tanúkról stb. Hiába, a sajtó általában nem mutat érdeklődést és nem ad hírt mindezekről.

A lejáratásból súlyos károk érnek: a büntetőeljárásban is

Évek óta látom, hogy a lejáratással, a hamis információk terjesztésével, bűnösségem sugallásával, sőt súlykolásával stb. *rendkívül komoly és szerteágazó károk* érnek. Nagyon hosszú ideig vártam a *polgári per* indításával és akkor is csak *végző esetben* szántam rá magam a bírósági elégtételre. Ezek közül – ahogy eddigi igen szórványos tapasztalataim mutatják – a személyiségi jogok megsértésével a presztízsből, az elhelyezkedésből, az emberi méltóságban okozott károkat a bíróság *elvileg* hajlandó elismerni. (A büntetőeljárásra gyakorolt negatív következményeket, bármilyen súlyosak, sőt meghatározóak is lehetnek, nem veszik figyelembe. Sem a polgári bíróság, sem a büntetőbíróság.) Amikor viszont a „szokványos károk” kompenzálására kerülne sor, gyakran mégis úgy tűnik, mintha a bíróság szerint a személyiségi jogok és az emberi méltóság megsértésével nem érhetek volna komoly anyagi és nem anyagi károk. Sőt

esetenként ezek lehetőségével sem kalkulálnak. Döntést sem szeretnek hozni, az eljárás itt is elhúzódik, amiben sajátos helyzetemnek lehet szerepe.

Nagy kiszolgáltatottságom és különösen hátrányos helyzetem *három* „adottságomból” és ezek önkényes értelmezéséből adódik:

- 1.) *politikus* voltam (valamikor), akivel szemben – úgy gondolják – sokkal több megengedhető. Csakhogy már hat éve nem vagyok politikus, a személyiségi jogsértők mégis igyekeznek így kezelni. Sőt ennek alapján mindenféle jogsértést eltűrendőnek „éreznek”. Az emberi méltóság durva megsértését, pogromhangulat keltését, gyűlöletkeltést stb. Az elkövető bocsánatosnak, sőt nem ritkán helyénvalónak szokta tekinteni sárdobálását. De legalábbis véleménynyilvánításnak, holott hamis tényeket közöl. Szerinte különben is *minden megengedhető* (!) egy közszereplővel szemben;
- 2.) *büntetőeljárást* folytatnak ellenem, ráadásul egy *politikai, koncepció*s per keretében, ami eleve védtelenné tesz. A *polgári bíróság fél szemmel a büntetőbíróság ítéletét lesi*, azt várja, attól teszi függővé állásfoglalásának keménységét és a kártérítés összegét. Egyébként is úgy tűnik, *egy büntetőper alányának nem igazán vannak személyiségi jogai és különösen kárai. Szabad prédának tekintik.*
- 3.) *a leszámolás része a lejárata*s, melyben a sajtó számíthat a politika elnézésére, védelmére, megrendelésére. A politika szándéka, elvárása, felbujtása és ígéretei nélkül ilyen hosszantartó és durva lejárata sra a sajtó jelentős része nem mert volna vállalkozni, de számára ennek értelme sem lett volna.

A lejárata s hatása a büntetőeljárásra: nem is vizsgálják, de tagadják

Ami pedig az ellenséges sajtónak a *büntetőbíróságra*, az *eljárásra* és az *ítéltre* gyakorolt hatását illeti, láthatólag elvileg sem kívánják ezt elismerni, de *még foglalkozni sem* ezzel. Pedig a személyiségi jogi perben részletezett *károk közül is ez lehet a legjelentősebb*. Gondoljunk csak arra, hogy a lejárata s kampány miatt mennyire megnehezülnek a védekezés és az igazságos ítélet esélyei. És bármilyen hatásos és meggyőző is a védekezés, nagy lesz a hajlandóság a valamiben való elmarasztalásra. Ahogy honlapom mottója, egy kínai közmondás ezt kifejezi. *Ahol megvan a szándék a büntetésre, ott bizonyíték is akad.* (A bizonyíték természetesen idézőjelben értendő.)

A lehetséges károk *ennél is nagyobbak* lehetnek. A Gyorskocsi utcába bekerülve az egyik „kereskedelmi” televízió szégyenletes adással és rágalmakkal „ünnepelte” balsorsomat. Hangulatot és gyűlöletet keltett irányomban, ami a börtönben *mindenféle fizikai atrocitásokat* is elindíthatott. Az ösztöneimnek és a helyzetfelismerésemnek köszönhettem, hogy ezt el tudtam kerülni. (Erről bővebben olvashatnak a *Bilincs és póráz – A Gyorskocsi utca* című könyvemben.)

Ugyanez a televízió egy, a letartóztatás előtt két héttel korábban bemutatott, ám hónapokig készült filmben olyan valótlanságokat állított, amelyek *hisztériát* keltettek az egyik FVM-es cég ellen és a tulajdonos megbízottjának jogait gyakorló államtitkár ellen. (Erről a *HÁLÓ*-ban olvashatnak.)

A sajtóban felkészítették a közvéleményt előzetes letartóztatásomra, előre megszelídítve, hogy ez be fog következni. És bár semmilyen alapja nem volt a letartóztatásnak, az mégis bekövetkezett és a közvélemény teljesen természetes fejleményként vet-

te tudomásul a történeteket. A *letartóztatás* aztán a *prejudikáció alapja* lett. – Vajon milyen súlyos bűnt követhetett el az államtitkár, ha ezt teszik vele? – okoskodtak sokan. A négy hónapos előzetessel és az ezt követő tizenhárom hónapos szigorított házi őrizettel, majd a további egy évig tartó lakhelyelhagyási tilalommal a bűnösséget is „érezkeltették” és a büntetést prejudikálták. A képek mutogatásával ezt csak még „ütősebbé” tették. A bilincses-pórázos képek évekkel későbbi felelevenítésével a korábban bevésített emlékeket és prejudikációt idézték fel.

A lejárata a *vádlottal szembeni jogsértések* felfedését is ellehetetlenítheti. És *megfélemlíti mindazokat*, akik a segítségére sietnének: a társadalom, a véleményalkotó értelmiség eltűri, amit különben nem lenne hajlandó elfogadni.

Összefüggő alkotmányos jogelvek és könnyed megsértésük. Következmények

Pedig logikai alapon sem nehéz belátni, hogy az *ártatlanság vélelme* alkotmányos elvének megsértésével, lejárattal, prejudikációval milyen károkat képes okozni az ellenséges sajtó a büntetőeljárásban. *A kár akár az ártatlanul elítélt személy elítéléséig terjedhet.*

Bár Magyarországon semmi nem történik e negatív hatás kiküszöbölésére, sőt e lehetséges hatás akármilyen következményét is kétségbe vonják, az *Egyesült Államok Legfelső Bírósága a konzekvenciát több mint negyven évvel ezelőtt határozatában állapította meg*. Éppen erre hivatkozott, amikor megsemmisített egy életfogytiglani ítéletet. Ettől kezdve léptek fel az ellenséges sajtó lejárató és befolyásoló szerepének lehetőség szerinti kiküszöbölése érdekében. Az elítélt akkor már 10 évet töltött le börtönben, karrierjét szétúrták, édesanyja öngyilkos lett, apja rákban halt meg, kisfiától elszakították és más súlyos károk érték. Soha nem tudta kiheverni azt, amit vele tettek. *A megismételt eljárás felmentette, ártatlanul ítélték tehát korábban életfogytiglanra és majdnem halálra.*

Mielőtt erre az ügyre (történelmi és egyben precedens témára) rátérnénk, tekintsük át röviden néhány *összefüggő fogalmat*, melyek hiánya, illetve megléte komoly szerepet játszhat az eljárások deformálásában, helytelen, meglapozatlan ítéletek születésében, emberi sorsok tönkretételében.

Az *ártatlanság vélelme* a büntetőeljárás alapelve. Az államok alkotmányai és nemzetközi szerződések is deklarálják: senkit nem lehet bűnösnek tekinteni mindaddig, amíg a büntetőjogi felelősségét jogerős bírói ítélet meg nem állapította. Ez az alapelv relatíve kedvező jogi helyzetet és bizonyítási szabályokat biztosít a terhelt számára. Jogerő előtti jogi helyzete szerint a terhelt az eljárás minden szakaszában „főszemély”, akinek nemcsak kötelezettségei, hanem törvényben körülírt eljárási jogosultságai vannak. Ezek hatályosulása nem függhet a büntetőeljárás várható eredményétől. Azért sem, mert *a bűnösség nem vélelmezhető*. Az ártatlanság vélelmével is összefüggésben *nem az ártatlanságot kell bizonyítani*, hanem a bűnösséget; ennek terhe a hatóságokra hárul. *Az ártatlanság* a bűnösséggel szemben *vélelmezhető*, ez a vélelem csak a bizonyosság erejű bizonyítékokkal dől (dőlhetne) meg. *Az ártatlanság alkotmányos vélelmét* esetemben folyamatosan és különböző módon (pl. lejárattal, rágalmozással, bűnösségem prejudikálásával, sőt elítélésem az Orbán-kormány általi írásos (!) megrendelésével (!) *folyamatosan* megsértették.

A *lejárata* a karaktergyilkosság eszköze: az a magatartás, amivel valakinek vagy valamely ügynek a hitelét, tekintélyét lerontják.

A *prejudikálás*nak, ami ugyancsak nagy szerephez jutott ellehetetlenítésében, de a tárgyalás végtelen elhúzódásában is, több jelentése is van. A bírósági eljárásban mindegyik megengedhetetlen, miközben peremben sajnálatosan mindegyik jelentésnek megfelelő alkalmazására sor került. A jelentések:

- 1.) a dolgoknak (jelen esetben a bizonyításnak) elébe vág, a dolgok ismerete nélkül ítél, dönt;
- 2.) előre befolyásol;
- 3.) valaminek (jelen esetben az igazság kiderítésének) kárára van, útját állja (az igazság kiderülésének). Mindezekben a cselekményekben az ellenséges(sé tett) sajtónak is fontos szerep jutott. (A hatóságokon és a bíróságokon, továbbá a politikán kívül.)

A *tisztességes eljáráshoz való jog* (igazságos eljárás elve, angolul: fair trial) fontos alkotmányos alapjog, a büntetőeljárások és a polgári eljárások alkotmányos alapelve. Érvényesítését nemcsak a Magyar Köztársaság Alkotmánya írja elő, hanem a legfontosabb nemzetközi jogi dokumentumok (egyezmények) is. Megsértése tehát *több évtizede vállalt nemzetközi kötelezettségeink megsértését is jelenti*.

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat, illetve jogvitát *független, pártatlan* és törvény által felállított bíróság *igazságosan, nyilvánosan és ésszerű határidőn belül* bírálja el.

A tisztességes eljáráshoz való jog a garanciák egész rendszerét igényli. A garanciák egy része a bűncselekménnyel gyanúsított személyek *minimális jogait* határozza meg. Minden gyanúsítottnak joga van ahhoz, hogy a) a legrövidebb időn belül tájékoztatás az ellene felhozott vádról; b) rendelkezzen a védelméhez szükséges idővel és eszközökkel; c) személyesen vagy védő útján érvényesítse a védelemhez való jogát; d) kéréseket intézzen a vád tanúihoz és kieszközölje a mentő tanúk megidőzését és kihallgatását ugyanolyan feltételek mellett, ahogyan a vád tanúi vonatkozásában érvényesül stb. A tisztességes eljárás elve sok más elvet is feltételez. Így például a törvény előtti egyenlőség elvének érvényesülését. És természetesen a diszkrimináció tilalmát.

Olyan fogalmakat vettünk sorra, amelyek mind ahhoz kapcsolódnak: *van-e lehetősége, esélye* annak, hogy a gyanúsított/vádlott *védekezhessen* és hogy valóban bíróság előtt, *gondos eljárás és bizonyítás után* kerüljön sor az ítélet meghozatalára. Ha nem így lenne, felesleges költséges eljárásokat lefolytatni, elég lenne ráfogni a kiszemelt személyre valamilyen bűncselekményt. (Ahogy ez nyilván meg is történhet.)

Az ártatlanság vélelmének és a tisztességes eljáráshoz való jognak a *fontossága annyira kézenfekvő*, hogy azt bizonygatni talán nem is lenne szükséges.

Mintha nem ismernék a fontosságát, még a jogászok sem. súlyos mulasztások

Ugyanakkor még a jogásztársadalom és a hatóságok is (bírák, ügyészek, rendőrök, sőt ügyvédek is) egyfajta *üres frázisként* kezeli ezeket az alkotmányban is rögzített elveket. *Lehet, hogy még ők sincsenek tisztában ezek jelentőségével?* Esetleg *nem értik* ezeket az elveket és érvényesülésük, illetve megsértésük szerepét az igazság felderítésében, illetve elfedésében?

Az a *sok ismertté vált eset*, ami *téves ítéletekről* szól, ami az ilyen ügyeknek csak egy része lehet, hiszen nem mindig, szerintem többnyire nem derül ki a tévedés, lehet,

hogy éppen az ilyen megengedhetetlen mentalitásnak és gyakorlatnak lehet a következménye?

Mivel foglalkozik az országos és a budapesti ügyvédi kamara? Miért nem foglalkozik e kérdéssel az Országos Igazságszolgáltatási Tanács, amiben a legfőbb bíró, valamint bírósági vezetők mellett az igazságügyi miniszter, a legfőbb ügyész és a Magyar Országgyűlés alkotmányügyi bizottságának delegáltja vesz részt?

Az országgyűlési képviselőknek ismerniük kell az alkotmányt és az ártatlanság védelmének alkotmányos elvét is. Ha mégsem ismernék, vannak a parlamentben olyan képzett jogászok, akiknek megismertetésük érdekében tenniük kellene. És ott van az alkotmányügyi bizottság vagy az emberjogi bizottság, aminek testületileg lenne kötelessége fellépnie.

Ennek ellenére folyamatosan azt tapasztalhatjuk, hogy országgyűlési képviselők, sőt frakcióvezetők is mintha nem ismernék ezen elveket és különösen érvényesülésük következményét az eljárásokra. A procedúrák hosszára és az ítéletre. Feltehető, hogy nem ismerik, hiszen amikor néha hivatkoznak (kizárólag) az ártatlanság védelmére, azt tartalom nélkül, frázisszerűen teszik. Mintha ennek nem lenne jelentősége. – Mindenkint megillet az ártatlanság védelme – többnyire így tesznek említést.

De ha többet mondanak, akkor rögtön átlépnek rajta: – Persze, persze, nem lehet kimondani jogerős ítélet nélkül, hogy valaki bűnös, de azért valamiért csak meggyanúsították. És azt hallottam, hogy van alapos gyanú, tehát valójában nemigen lehet ártatlan. Pedig tudhatnák, hogy az alapos gyanú nem megdönthetetlen. És elfeledkeznek arról, hogy Bártfai Mártonnál is volt alapos gyanú, de felmentették. Azért is, mert nem kiáltották ki eleve bűnösnek. És ez a lényeg. Ahogy például Berkecz Máriánál is, aki-ről senki nem merte azt állítani, hogy bűnös lenne. Bilincses képpel sem akarták (merték) ezt sugallni és az újságírókat sem hívták meg, hogy ha felvételeket akarnak készíteni, hova és mikor menjenek.

Esetemben az ártatlanság védelmét a politikusok (mindkét oldalon!) elképesztően durván és tömegesen sértették meg. Sorsomat propagandacélra és (vélt) politikai nyereszkedésre használták fel. Szóban, de írásban is. Nem látom okát, hogy neveik közül legalább néhányat ne említsek meg, hiszen nem inkognitóban vitték félre az eljárást azzal, hogy hangulatot keltettek és prejudikáltak. Könyveimben és különösen a *Bilincs és póráz – A Gyorskocsi utcában* számos példáról és nevekről olvashatnak. (A példák az előzetes után tovább folytatódnak, mind a mai napig. Ezeket később nyilván megírom.) Az elkeserítő állapotokra jellemző, hogy a mentelmi bizottság volt elnöke, akkori alelnöke, Isépy Tamás (Fidesz) 2003-ban, amikor már nem voltam képviselő, a parlament plenáris ülésén „hozott szóba” és sértette meg az ártatlanság védelmét. Volt olyan „liberális” képviselő, másodállásban ügyvéd (!), aki szinte minden lehetséges terepet kihasználta az alkotmány sértésre és a közvélemény, továbbá az eljárás befolyásolására. A házszabályt is megsértve (megkerülve) mentelmi jogom kiadásáért agitált. Letartóztatásom után az FVM épülete előtt egyszemélyes sajtótájékoztatót szidalmazott és egyben prejudikált. Az ún. részbizottság (Keller-féle bizottság) tagjaként aláírta azt a határozattervezetet, ami hemzsegett az ártatlanság védelmének megsértésétől és a prejudikálásoktól: bűnösségem előre való megállapításától.

Ezek után nincs mit csodálkozni azon, hogy a sajtó bizonyos szószólói sem ismerik az ártatlanság védelmét. Mindenesetre nyugodtan megsértik és prejudikálnak. (Természetesen szelektíve, hiszen „nem minden esetben”, távolról sem mindenkinél járnak el

így.) Nálam viszont úgy érzik, hogy nincs mitől és kitől tartaniuk, hiszen *a politika helyesléssel/tudtával/megrendelésére* járnak el így. Sőt gyakran a politikusok fenti nyilatkozatait, megnyilvánulásait közvetítik, illetve onnan kapnak anyagokat (muníciót) az eleve elítéléshez.

A lejáratus mint az elbírálás „eszköze”

A lejáratus szorosán kapcsolódik az ártatlanság vélelmének és a tisztességes eljárás elvének megsértéséhez. Ezzel ugyanis hangulatot keltenek és nyomást gyakorolnak, ami alól – ahogy a bírák is maguk mondják: mindannyian emberek vagyunk – *az igazságszolgáltatás részvevői sem tudják kivonni magukat.* Az ember szubjektív lény, *érzelmi befolyásolása általában sokkal erősebb, mint az észérvek.* A gyakran jellemző *felületesség és nem kellő hozzáértés* is ebbe az irányba mozgathatja őket.

Ez különösen így van, ha az ügy megítéléséhez *bonyolult közeget* kell(ene) megismerniük, ami munkaigényes és fárasztó, gyakran az előéletet tekintve reménytelen feladat lenne. Még inkább így van ez, ha ezek után az *elvárásokkal* kerülnének szembe. Nálam viszont nemcsak elvárások, hanem *kormányzati megrendelés* is volt (van): Boros Imre feljelentésében megrendelte elítélésemet. *Az ellenséges sajtó általi hangulatkeltés, lejáratus, prejudikáció ezzel esik egybe, hatása felerősíti a politikából érkező impulzusokat.* Ha nem tud érdemben bizonyítani, vagy ha a bizonyítékok éppen ártatlanságomat támasztják alá, a tanúk abszurdnak tűnő (gyakran bizonyítottan hamis) vallomásait annak az „okosságnak” az alapján veszik figyelembe: az elmondottak alapján Szabaditól minden kitelhet. A lejáratus más következményű szerephez jut: a tanúk gyakran a sajtóban megjelenteket mondják fel.

Ha mindezt végiggondoljuk, ismét elcsodálkozhatunk azon, amit arról hallunk, hogy a bíróság független hatalmi ág, amit a politika nem tud befolyásolni. *Számtalan módja van* ugyanis annak, hogy a politika a végrehajtó, illetve a törvényhozó hatalmon keresztül *beavatkozzon.* Ezek között kell figyelembe venni a sajtó felhasználásának lehetőségét is egy további kiegészítő nyomásgyakorlásra.

„Sajtótechnikák”

Természetesen nem állíthatom, hogy mindent készen kap a szerepre vállalkozó (ellenséges) sajtó, hiszen bőven van példa a feladat „kreatív” és „szabadon szárnyaló” megvalósítására. Ehhez nem kell a valóságot ismerni, de még a saját korábbi publikációkat sem kell újra elővenni.

A valós események bemutatására viszont nem jut megfelelő hely a médiában. Különösen nem a „Szabadit mentő”, tehát engem igazoló tények ismertetésére. Jellemző, hogy tárgyalásaim többségén nem vett részt a sajtó, de nem is informálódott arról, ami ott kiderült. Pedig rendkívül érdekes, mondhatnám, szenzációs dolgokról adhatott volna hírt. Ez az érdektelenség odáig terjedt, hogy az utolsó szó jogán elhangzásán még az MTI sem jelent meg. Ez újabb jelzés volt a bíróságnak, mit tekintsen közvéleménynek. Hiszen a média a saját véleményét a közvéleménynek hajlamos tekinteni, és azt annak hirdetni.

Ebben az *elfogult és egyoldalú* atmoszférában ráadásul még engem kezelnek – helyzetemből „levezetve” (!) – potenciális elfogultként, akinek nem kellene saját ügyében megszólalnia. Mert elfogult és szubjektív lehetek. Csak arról nem beszélnek, hogy én

ismerem jól az ügyeket, és hogy bizonyított tényekre alapozom fellépésemet. Különben semmi értelme nem lenne megnyilatkozásaimnak.

Mindezt azért teszem szóvá, mert még mindig nem tudok megszabadulni ettől a „sajtótechnikától”. Sőt volt egy igen durva eset is, amit éppen mostanában követnek hasonló jogsértések. 2005-ben a Népszabadság kezdett kampányba bilincses-pórázos képem internetes megjelenítésével, amit a kényszerűen elindított per és a lapot első fokon elmarasztaló ítélet ellenére még mindig – tehát már több mint három éve – folytatódik. Aztán a másodfokú ítélet előtt, illetve meghozatalakor újabb lap és egy kereskedelmi televízió üzent ismét bilincses képpel: sugallta és sulykolta bűnösségemet. *Azóta számtalan egyéb példa van arra, hogy esetemben továbbra is semmibe veszik az ártatlanság vélelmét, lejáratnak, prejudikálnak. Régi, többször megcáfolt hazugságokat elevenítenek fel, annak ellenére, hogy ezek közül több a bíróságon cáfolódott meg. Megint érzékelhető az az erőteljes szándék, hogy ilyen módon is nyomást gyakoroljanak a bíróságra, befolyásolják az ítéletet. Nehogy el kelljen számolniuk az eltelt rengeteg idővel és a befektetett hatalmas ráfordítással.*

A sajtó hatása az ítéletre: egy hivatalos amerikai állásfoglalás

Magyarországon kétkednek annak pusztja lehetőségében is, hogy a sajtó *ellenséges kampánya* hatással lehet az ítéletre. (Ahogy kételkednek az igazságszolgáltatás egyéb befolyásolásában is.) *Eszerint a magyar igazságszolgáltatás olyan erős és szilárd lenne, hogy ez – minden logika ellenére – kizárható.* Ha ítéletről bizonyosodik be, hogy *téves* volt, ami egyre gyakrabban következik be, *a befolyásolás* itt sem juthat szerephez. *Mintha megoldás lenne* az, hogy imígyen érvelünk: – Emberek vagyunk, tévedhetünk. Bár az sem biztos, hogy tévedtünk. Ki tudja? Lehet, hogy mégis csak ő volt a bankban?

Az *Egyesült Államokban* nem tagadják a nyilvánvalót. Elismerik, és főleg tesznek a negatív hatások ellen, mert az utóbbi talán még lényegesebb. Az Egyesült Államokban a Legfelső Bíróság 1964-ben, tehát 44 évvel ezelőtt elvi határozatot hozott a tisztességes eljáráshoz való jogokról. Egyúttal egy 1954-ben hozott ítéletet azért **helyezett hatályon kívül, mert megsértették a tisztességes eljárás elvét és az ártatlanság vélelmét.** *A vádlottal szemben ellenséges sajtó nem korlátozott magatartása, a sajtóhiztéria vezetett a tárgyalás és a bizonyítás deformálásához, megengedhetetlen prejudikációhoz és végső fokon elítéléséhez.*

Valósággal rákenték a vádlottra, *Dr. Sam Sheppard* idegsebészre a gyilkosságot: nem derítették fel a tényállást, ugyanakkor bizonyítékokat kreáltak. A halottkém pl. azt állította, hogy a párnán talált vérnyomból biztosan az következik, hogy az áldozatot sebészi eszközzel (nyilván szikével és a vádlott szikéjével) ölték meg. Később kiderült, hogy az asszonyt zseblámpával verték agyon... A lapok kampányt folytattak a vádlott bűnössége kimondásáért, elítéléséért. Olyan káosz keletkezett az eljárásban, hogy ma sem lehet abban teljesen tisztán látni. Később közel kerültek a lehetséges gyilkoshoz, de a hatóságok nem vonták felelősségre. (Nem volt vonzó számukra a szennyestláda mélyére nézni.)

Csak Dr. Sam Sheppard viszonylagos szerencséjén múlt, ha egyáltalán ebben a helyzetben lehet szerencséről beszélni, hogy *nem szándékos emberölésért ítélték el*, akkor ugyanis *kivégezték volna.* Így *életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték, amiből 10 évet le is töltött.* Ekkor kérte új ügyvédje, hogy a habeas corpusra és jogtalan fogva

tartására tekintettel helyezték szabadlábra. A Legfelső Bíróság az ítéletet hatályon kívül helyezte. A hisztérikus légkörben lefolytatott eljárást az igazságszolgáltatás megcsúfolásának nyilvánította. Különösen kifogásolta azt a „karneváli hangulatot”, amit a sajtó keltett. Új tárgyalást folytattak le, ahol ügyeltek arra, hogy az esküdtek a lehetőségekhez képest befolyásmentesen mérlegelhessenek. A per néhány hétig tartott. A vádlott ezúttal már nem volt bűnös, felmentették. Idegsebészi pályájának azonban vége szakadt; már nem volt alkalmas ilyen tevékenységre. Dr. Sam Sheppard pankráción birkózásból tartotta fenn magát. Elítélése után *édesanyja öngyilkos* lett fia sorsa miatt, *édesapja* pedig rövid idő múlva rákban halt meg. *Kisfia* apa nélkül nőtt fel és abban a tudatban, hogy a vád szerint apja ölte meg az édesanyját. Az orvos lelkiileg *soha nem heverte ki* a vele történeteket, súlyos depresszióban szenvedett és hat évvel szabadlábra helyezése után, 1970-ben holtan találták konyhájában.

Meg kell emlékezni *a média pozitív szerepéről* is. Az orvos ügyének fordulata nem lett volna lehetséges, ha nem indul a televízióban egy sorozat, ami lényegében az ő történetére épült. *A szökevény* című filmről van szó, ami felkészítette a közvéleményt arra, hogy végre elgondolkodjon Sheppard ügyéről. A sajtó – bár a Legfelső Bíróság elmarasztalta korábbi szerepéért – tisztességesen tájékoztatott a további fejleményekről. Nem újította fel a rágalmait, mint például az én esetemben.

A két per *természetesen nem azonosítható, közöttük számtalan különbség* van. A több évtizeddel ezelőtti ügyben *kevésbé voltak politikai motívumok és ott biztos volt bűncselekmény*. Engem viszont *többnyire szokványos cselekmények miatt* vontak felelősségre, azokat *döbbenetes visszaéléseként* tupírozva fel. De nem is ez a lényeg, hanem a fontos egybeesések, amelyek a teendőket is kijelölik. 44 évvel ezelőtt Amerikában a bíróság határozatában ismerte el, hogy az ellenséges sajtó szerepe és prejudikációja ártatlan ember elítélését eredményezheti. Akkor olyan intézkedéseket hoztak, amelyek megerősítették a tisztességes eljárás elvét.

Magyarországon mindez (a felismerés és főleg az intézkedések) még várat magára. Nem lehet ugyanakkor elfogadni, hogy ennek a mulasztásnak további emberi sorsok tönkretétele legyen az ára.

Budapest, 2008. szeptember 27.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://www.szabadibela.hu/>